

KAPITOLA 1

BRATR

Osm let jedů, vražd a sraček.

Osm let krve, potu a smrti.

Osm let.

Došla tak daleko, svého malého bratříčka svírala pažemi, prsty ulepené a červené. Světlo tří sluncí nad hlavou pánilo a oslepovalo. Voda v zaplavené aréně pod ní byla zkarmínovělá krví. Dav kolem kvílel, zmatený a pobouřený vraždou Velkého kardinála a milovaného konzula z rukou ctěného šampiona. Největší hry v historii Božího hrobu skončily nejtroufalejšími vraždami v dějinách celé republiky. Aréna byla jeden velký zmatek. Ale uprostřed toho všeho, mezi křikem, rykem a běsněním cítila Mia Corverová pouze radost z vítězství.

Po osmi letech.

Po osmi zasraných letech.

Matko.

Otče.

Udělalala jsem to.

Zabila jsem ho pro vás.

Tvrdě narazila na vodní hladinu a výjevy a zvuky božihrobské arény odumřely, jak se zanořila pod vodu. V očích ji pálila sůl. V plicích vzduch. V uších jí stále znělo burácení davu. Její mladší bratr Jonnen se zmítal, mlátil kolem sebe, házel sebou jako ryba na suchu. Cítila hadovité stíny bouřkových draků pod sebou, jak se k ní blíží šerem. S úsměvy jako břitva a mrtvými očima.

Jasnosvětlo bylo tak oslnivé, dokonce i tady pod hladinou. Ale i když na nebi žhnula ta tři příšerná slunce, i když se na ni řinul všechen hněv Vševidoucího, její stíny byly pořád s ní. Nyní dost tmavé

pro čtyři. A Mia se natáhla směrem k odtoku na podlaze arény – široké výpusti, kterou proudila všechna ta slaná voda a

Vykročila

Do

Stínů

Uvnitř.

Pak jí bylo nevolno a motala se jí hlava. Pořád cítila to oslepující světlo sluncí nad hlavou. Mia klesala ve své zbroji ke dnu jako kámen, černé železo a nacucaná sokolí křídla ji táhla dolů. Stahovala Jonnena s sebou a pak narazila na dno výpustové roury s dutým *pong*. Měla jen pár chvil, jen dech, který si přinesla dolů s sebou. A neplánovala, že při tom bude mít v náručí zmítající se dítě.

Posouvala sebe i jeho dál potrubím a našla vzduchovou kapsu u přetlakového ventilu, přesně jak jí Ashlinn slibovala. Vynořila se, trhaně zalapala po dechu a vytáhla bratra vedle sebe. Chlapec v jejím objetí prskal, kvílel, zápolil s ní a sápal se jí po obličeji.

„Pust' mě, ty čubko!“ vykřikl.

„Nech toho!“ vydechla Mia.

„Pust' mě!“

„Jonnene, nech toho, prosím!“

Silně ho sevřela a přitáhla mu ruce k tělu, takže už ji nemohl praštit. Jeho výkřiky se ozvěnou nesly potrubím nad jejich hlavami. Volnou rukou se potýkala se sponami a řemínky na své zbroji a kousek po kousku ji strhávala. Svlékala kůži gladiatii, nájemné vražedkyně, dceřry pomsty, svlékala ze svých kostí posledních osm let. Stálo to za to. Všechno. Duomo mrtvý. Scaeva mrtvý. A Jonnen, její krev, miminko, které dlouho považovala za pohřbené...

Můj bratříček žije.

Chlapec kopal, házel sebou, kousal. Žádné slzy pro zavražděného tátu, jenom hněv, pulzující a rudý. Mia ho už léta považovala za mrtvého – že ho společně s matkou a její poslední nadějí spolkl Kámen

mudrců. Ale jestli měla nějaké pochyby o tom, jestli je Corvere, jestli by to pravdu mohl být syn její matky, tak je chlapcův vztek hodně rychle umlčel.

„Jonnene, poslouchej mě!“

„Jmenuju se Lucius!“ vráskl a jeho hlas se ozvěnou nesl železem.

„Tak teda Luciusi, poslouchej!“

„Nebudu!“ křikl. „T-tys zabila mého otce! Tys ho zabila!“

V Mie se vzedmula lítost, ale zatnula zuby a zatvrdila proti ní své srdce.

„Mrzí mě to, Jonnene. Ale tvůj otec...“ Zavrtěla hlavou, zhluboka se nadechla. „Poslouchej, musíme se z tohotole potrubí dostat dřív, než začnou vypouštět arénu. Bouřkoví draci tudy poplavou zpátky, rozumíš?“*

„Tak ať přijdou, doufám, že tě sežerou!“

„... *ÁÁ, TEN SE MI LÍBÍ...*“

„... *proč mě to nepřekvapuje...*“

Chlapec se otočil na tmavé stíny, které se zhmotnily na zdi vedle nich, vzduch kolem zchladl. Stínový kocour a stínová vlčice na něj zírali svýma ne-očima. Pan Laskavý si dítě důkladně prohlížel a švihal přitom ocasem. Zatmění naklonila prostě hlavu na stranu a mírně se otrásla. Jonnen na chvílku ztichl a vytřeštěnýma tmavýma očima se nejdřív podíval na Miiny cestující a pak na tu, která ho držela.

„Ty je taky slyšíš...“ vydechl.

---

* Ze všech tří druhů draků, kteří se vyskytují v itreyských vodách – bílých, šavlových a bouřkových –, jsou bouřkoví rozhodně nejhloupější. Tyhle potvory sežerou úplně cokoli, co se jim vejde do huby, včetně svých druhů nebo mladých. Úplný seznam podivností nalezený v břiše bouřkových draků se nachází v zoologickém archivu Železného kolegia a zahrnuje, ve zcela náhodném pořadí:

- kompletní plátovou zbroj
- kožený otoman
- pilu na dřevo
- celou rodinku (pravděpodobně nakrklých) dikobrazů

Tato záliba v sežrání čehokoli nezajímavého jim mezi itreyskými rybáři vsloužila přezdívku „stoky moře“, protože když je chytíte a rozříznete, nejspíš najdete různé divné...

No, ano.

Víte, jak to myslím.

„Jsem jako ty,“ přikývla Mia. „Jsme stejní.“

Chlapec na ni upřeně hleděl, možná cítil tu samou nevolnost, hlad, toužení jako ona. Mia si ho prohlížela a oči jí zaplavovaly slzy. Všechny ty kilometry, všechny ty roky...

„Ty si mě nepamatuješ,“ zašeptala a hlas se jí třásl. „Byls ještě miminko, kd-když nám tě vzali. Ale pamatuju si tě.“

Na chvilku ji to skoro přemohlo. Slzy na řasách a vzlyk zadržnutý v krku. Vzpomínala na malinkého chlapečka v zavinovačce na matčině posteli v obrat, kdy jejich otec zemřel. Upíral na ni své veliké tmavé oči. Závíděla mu, že je tak malý, že neví, že jejich otec už je po smrti a že s ním skončil celý jejich svět.

Ale on každopádně nebyl Jonnenovým otcem, ne?

Mia zavrtěla hlavou, zamrkala, aby z očí vyhnala ty slzy nenávisti.

Ach matko, jak jsi mohla...

Když se na chlapce podívala teď, mohla sotva mluvit. Ztuha přinutila čelist k pohybu, plíce k dýchání, rty k tomu, aby zformovala slova, která ji páčila v hrudi. Měl stejně uhlově černé oči jako ona, stejně inkoustově černé vlasy. Viděla v něm jejich matku tak zřetelně, až měla pocit, jako by se dívala do zrcadla. Ale za ní v něm, něco na tvaru Jonnenova nosíku, linka jeho kulaťoučkových tváří...

Viděla jeho.

Scaevu.

„Jmenuju se Mia,“ vypravila ze sebe konečně. „Jsem tvoje sestra.“

„Nemám žádnou sestru,“ prskl chlapec.

„Jonn...“ Pak se Mia ovládla. Olízla si rty a ucítila slanou chuť. „Luciusi, musíme jít. Všechno ti vysvětlím, přísahám. Ale tady je nebezpečno.“

... VŠECHNO BUDE DOBRÉ, DÍTĚ... “

... dýchej klidně... “

Mia sledovala, jak její démoni vklouzli do chlapcova stínu a pojdají jeho strach, stejně jako to vždycky dělali jí. Ale i když se mu panika z očí vytrácela, hněv sílil, zařaté svaly v malých pažích se najednou napjaly proti těm jejím. Znovu sebou zaškubal, podařilo se mu uvolnit jednu ruku a tou se jí sápal po obličej.

„Pusť mě!“ vykřikl.

Mia sykla, když palcem našel její oko, zavrčela a odvrátila hlavu.

„Nech toho!“ vyštěkla a vzplanul v ní hněv,

„Pust' mě!“

„Jestli se neuklidníš sám, tak tě uklidním já!“

Mia ho prudce natlačila na stěnu potrubí a přimáčkla ho, zatímco kopal a prskal. Chápala jeho rozhořčení, ale popravdě neměla zrovna čas zabývat se pošramocenými city. Volnou rukou zatím uvolnila zbývající spony na zbroji, svlékla ze sebe dlouhé kožené řemeny, které držely její kyrys a nárameníky na svém místě, a nechala zbroj spadnout na podlahu potrubí. Boty, cvočky pobitou koženou sukni a ošoupanou a zakrvácenou spodní tuniku si nechala. Použila popruhy, jeden na zápěstí a jeden na kotníky, a svázala svého bratra jako prase na porážku.

„Nech *m-ffll-ggmm!*“

Jonnenovy protesty byly umlčeny, když mu Mia zavázala další popruh přes pusu. Pak ho pevně popadla a podívala se mu přísně do očí.

„Budeme muset plavat,“ řekla. „Být tebou bych neplýtvala dechem na křičení.“

Temné oči upíral na ni a třpytily se mu hněvem. Ale zdálo se, že má dost rozumu, aby se poddal a konečně se zhluboka nadechl.

Mia je oba stáhla pod hladinu a plavala o život.

O půl hodiny později se vynořili ze safírově modré vody do vyzváně-
ní zvonů.

Mia předtím držela Jonnena a proplavala skrz nesmírné nádrže pod arénou, skrz temné mekwerkové potrubí plné ozvěň, nadechovala se, kde mohla, a nakonec ji to vyplivlo do moře pár set metrů severně od přístavu Mečové ruky. Její bratr se na ni celou dobu mračil, svázaný na rukou, nohou i ústech.

Mie bylo dost nepříjemné svazovat někoho ho jarní jehně, ale netušila, co jiného by s ním měla provést. Ani náhodou ho nemohla nechat na podstavci pro vítěze společně s chladnouchými mrtvolami jeho táty a Duoma. Rozhodně ho nemohla někde nechat. Ale když spřádala plány s Ashlinn a Mercuriem, nevsadila by se, že se bude muset potýkat s devítiletým klukem potom, co mu přímo před očima zavraždila otce.

Jeho otce.